

skredne saa vidt frem, skal jeg ikke gaa videre ind paa denne Sag, men slutte med disse Bemærkninger.

Thorup: Det Spørgsmaal, der i Dag er indbragt af Ordføreren for Finansudvalget, nemlig Spørgsmaalet om Regtelsen af Finansloven, er vistnok et af de største, der har været behandlet i denne Sal, siden vor konstitutionelle Forfatning blev indført. Se vi hen til vore indre politiske Forhold, tør jeg nok sige, at det er det største Spørgsmaal, der har været behandlet i denne Sal, siden Folket fik Sæde her paa Thinget. Det er derfor en Selvsølge, at hvert enkelt Medlem her i Salen nøie og alvorligt maa overveie med sig selv, hvorledes han vil stille sig til dette af Ordføreren foreslaaede Skridt. Regtelse af Finansloven er jo en Ret, man har i Følge Grundloven, og som efter min Formening vil umuliggjøre enhver Regjering, der er i Strid med Folkets store Flertal, men paa den anden Side tror jeg ogsaa, at vi maa være meget varssomme med at bruge dette konstitutionelle Middel imod en Regjering. Efterat jeg har overveiet dette Spørgsmaal hos mig selv, er jeg kommen til det Resultat, at jeg paa Sagens nuværende Standpunkt ikke ser mig i Stånd til at gaa med til dette Skridt, dog ingenlunde fordi jeg misbilliger det Maal, den ærede Ordfører tilfigter, nemlig at naae en parlamentarisk Regjeringsform. Jeg anerkjender netop, at den Regjering, som er i Modstrid med Folkets store Flertal, er for svag til at modstaa saavel de ydre som de indre politiske Storme, der mulig om kortere eller længere Tid kunne ramme det danske Folk og det danske Fædreland. Kun den Regjering, der har Folket med sig, og støttes af det, kan modstaa saadanne Storme. Jeg anerkjender altsaa, at vi bør stræbe hen til det Maal, man kalder en parlamentarisk Regjeringsform. Heller ikke vil jeg have min Afstemning i Aften opfattet saaledes, at den skulde andeholde et Killidsvolumen til den nuværende Regjering, hvori der sidder Medlemmer, som efter min Mening ved den særgelige Politik, de førte i 1863, bragte det til, at vi i 1864 maatte se Danmarks Niges Sønderlemmelse og vore slesvigiske Brøders Adskillelse fra Moderlandet, for hvilke der desværre heller ikke er Udset til, at de for nær Fremtid ville kunne samles med Moderlandet. Dette med Hensyn til den ydre Politik. Ser jeg dernæst her til den indre Politik, saa er der ogsaa i nærværende Ministerium Medlemmer, som ved Forfatningsforandringen i 1866 væsentlig have bidraget Deres til at adskille Folket i to Dele, og som derved har fremkaldt den Situation, der er tilfælde i Aften. Den vilde muligvis aldrig være kommen, naar ikke den Forfatningsforandring var blevet indført, hvis særgelige Følger vi i det Mindste i Aften ikke kunne overskue. Den nuværende Regjering har ligeledes

efter min Mening — den være nu rigtig eller urigtig — bidraget ikke Lidet til, at den saakaldte internationalistiske Theori ikke alene har kunnet spire, men endog har flaaet Rod i det ellers saa rolige og besiddige danske Folk, idet den ikke har været tilbøielig til at gaa med til folkelige og frivillige Reforme. Dog ikke alene dette, men den har endog tiltraadet Hans Majestæt at give et Svar paa Folkethingets Adresse, som jeg dog ikke nærmere skal gaa ind paa. Efter min Opfattelse maa jeg kalde det en ligefrem Misforstaaelse af Grundloven, at begge Thing skulde staa færdige. Jeg mener, at dette Thing med Hensyn til Bevillingsmyndigheden maa have Overvegt. Den nuværende Regjering har derhos taalt en Mand i sin Mitte, som paa et uhyøit Maade har — ja, jeg tør ikke bruge det Udtryk, jeg vilde bruge, da jeg er bange for, at jeg derved vilde komme i Kollision med Formændens Kløkke — jeg vilde ellers have sagt, at han har viist Gaan og Trods imod dette Thing, men jeg vil sige, at han har viist Ringeagt imod Thingets Beslutning. Jeg tror ikke, at dette er for stærkt et Udtryk ved imod dette Things Beslutning at udstede Reskripterne af 2den April 1873, hvorved han paa en Maade ogsaa har viist Ringeagt overfor det danske Folks store Flertal. De Herrere ville altsaa se, at jeg ikke er nogen Modstander af Folkets Selvfrelse, som de tilkaade, og heller ikke er nogen Tilhænger af den nuværende Regjering, idet jeg mener, at den Politisk, den hidtil har fulgt, saavel i ydre som i indre Henseende har været uheldig. Endnu mindre tror jeg, at den er flirket til at bære Fremtidens Udvikling, der som denne skal gaa for sig i en rolig og fremadskridende Retning. Naar jeg desuagtet i Aften ikke agter at stemme imod Finansloven enten for at appellere til Folket eller for at styrte den nuværende Regjering, er min første Grund dertil den, at jeg endnu har den Tro og det Haab til den nuværende Regjering, at den har saa klart et Syn, at der kan se og sige sig selv, at den ikke er i Stånd til at bære Fremtidens Udvikling. Jeg har ligeledes den Tro til den nuværende Regjering, at dens Fædrelæidsind og Fædrelæidsfærlighed staar høiere eller i alt Fald ligesaa høit som dens Nærslighed til Labouretterne og det grønne Bånd. Skulde denne Forhaabning skuffes, og skulde det blive min Løb, at jeg, naar jeg vender tilbage til dette Thing, skulde se den samme politiske Færd repræsenteret paa Ministertabouetterne — jeg siger med Forsæt „Færd“, thi Personerne ere mig ligegyldige, og det skulde endog glæde mig, om den nuværende Regjering vilde tage Stæen i en anden Haand og gaa med Folkets Flertal, thi jeg har meget tilovers for dens Medlemmers Personlighed — skulde jeg altsaa til den Tid se et Mindetalsregiment repræsenteret paa Labouretterne, forbeholder jeg mig, hvad jeg da vil gjøre. Jeg gaar da muligvis med til at